

Tiden kommer og tager os alle sammen

For Louise Kringelbach er det først, når døden kommer ind i billedet i hendes historier, at hun føler, at livet bliver interessant. Hun er aktuell med sin anden roman "Jordfald", som kredser om det at være i slutningen af 30'erne, når illusioner brister, og døre smækker i.

HELLE KJÆRULF | viva@jp.dk

Med to små børn, et velfungerende parforhold og et fuldtidsjob er tid ikke det, Louise Kringelbach har mest af. Men det afholder hende ikke fra at skrive romaner.

»Man kan spørge sig selv: Hvorfor bruge tiden på at skrive, når jeg ikke rigtig har tid til det? Men det er min eskapisme. Jeg er forfatter, fordi jeg ikke kan lade være. Fordi der er noget, der kradser, og fordi jeg forstår ting bedre, når jeg skriver dem. Det er en trang. Det er måde for mig at forholde mig til verden. Verden bliver større, når jeg skriver«, siger den 38-årige forfatter.

»Det er balsam for min sjæl at skrive. Der er nogle, der realiserer sig selv ved at købe en motorcykel, have en affære eller et *high flying*-job. Jeg sidder hjemme i min sofa og kan det hele – og jeg kan gøre det helt alene, når børnene sover. Og ingen kommer til skade. Det er en måde at rumme smerten og håndtere, hvem jeg er. Vi fortæller hele tiden vores egne historier. Jeg skriver for min egen sjælefreds skyld.«

Louise Kringelbach bor på Amager i et rækkehus med flagstang sammen med sin mand Gustaf Gimm, der er it-projektleder på Københavns Universitet, og deres to børn; Markus på snart tre år, og Ellinor, der er seks år. Hun er uddannet cand.com. på RUC, og når hun tager sin forfatterkasket af, er hun kommunikationskonsulent i Social- og Integrationsministeriet.

»Lewis Carroll skrev med sort blæk, når han var forsker, og med violet, da han skrev "Alice i Eventyrland". Det er lidt sådan, jeg har det. Nogle gange tager jeg den ene kasket på, og så er jeg kommunikationskonsulent og rådgiver om, hvordan man laver kampagner om skilsmissebørn. Og når jeg tager den anden kasket på, er jeg forfatter og Louise. Det er fantastisk, for når man synes, at den ene del er helt vildt åndssvag, kan man vende sig mod den anden del,« siger hun.

»Jorden åbner sig, og man falder ned«

Jordfald er et geologisk fænomen, som Louise Kringelbach har været optaget af. Jordfald er, når jordlaget er så porøst, at jorden styrter sammen, som det for eksempel skete, da et højhus i Columbia blev svandt bogstaveligt talt i jorden. "Jordfald" er også titlen på hendes anden roman, som handler om en gruppe venner omkring de 40.

»Jorden åbner sig, og man falder ned. Som

mennesker er det et meget stærkt billede på, hvad vi nogle gange oplever. Vi kan ikke altid styre vores liv. Nogle gange sker tingene, man får jordfald, og man har ikke selv bedt om det. I det store perspektiv er det ikke fair, men det er livet. Der er også nogle mennesker, som håber på jordfald, fordi de ikke selv kan finde ud af at flytte sig. Som alt andet i livet er det både forfædeligt og en gave,« siger Louise Kringelbach, der dog til at starte med var lidt i tvivl om, hvorvidt hun skulle skrive "Jordfald" eller ej.

»Jeg skrev min første bog, "Sorgforstøveren", fordi den krævede at blive skrevet. Da jeg begyndte at skrive "Jordfald", var jeg meget i tvivl, om det var en god ide at bruge tid på den. Men jeg kunne ikke lade være. Den historie skulle ud,« siger hun og fortsætter:

»Jordfald hænger selvfølgelig sammen med det, jeg selv oplever og ser. Historien forener mange af de ting, der optog mig på det tidspunkt. Både det at skrive og have krise – hovedpersonen Lasse er på mange måder en uforløst forfatter. Jeg var selv meget usikker på, hvor jeg ville hen med mit skrivi. Og døden, der spiller en stor rolle i livet. Jeg mener, at tingene først bliver rigtig interessante, når døden kommer ind i det hele. Først der kradser det for alvor.«

Det er helt naturligt, at der er tre generationer i spil på de 260 sider. Hun har selv små børn, og det kræver jo noget, som hun siger.

Louise Kringelbach har en mastergrad fra England i medicinsk historie, og hun startede sin karriere efter uddannelsen til cand.com. med at arbejde i en stor medicinalvirksomhed og har også arbejdet i Microsoft.

Indimellem slår det hende, at der er mange veje, hun kunnet have udforsket mere.

»Det blev ikke helt, hvad jeg havde forestillet mig. Jeg tænkte, at der måske skulle have været mere sundhed indover, men sådan blev det ikke, og det er også i orden.«

Hun iagttager sig selv og sin omgangskreds. Ser hvordan illusionerne brister, når man bliver sidst i 30'erne.

»Pludselig fanger bordet. Alle døre er ikke længere åbne. Nogle muligheder er ikke længere mulige. Man kan ikke længere blive lige, hvad man vil. Måske må man se i øjnene, at man ikke bliver en berømt forfatter, direktør for Microsoft eller får fem børn. Det er enormt skræmmende. Vi er generationen, der har fået at vide, at vi kunne alting, kunne få alting, blive alting. Og det

Louise Kringelbach bliver inspireret af det, hun møder i sit liv. Blandt andet at være i slutningen af 30'erne. Foto: Bjørn

Marcus Trappaud

LIGE NU LÆSER LOUISE KRINGELBACH:

"Før du sover" af Linn Ullman

De bøger, hun har læst på det sidste, og som har gjort særligt indtryk, er:

1 "Grand final i gøglerbranchen" af Kerstin Ekman

2 "Som om hun bare lagde røret på og forsvandt" af Agnete Braad

3 "Vidunderbarn" af Roy Jacobsen

4 "Vinterner" af Paul Auster

kunne vi så ikke. Vi kunne ikke forme vores egen virkelighed, som vi havde forestillet os. Men det er jo ikke kun dårligt, når mulighederne indskræpes. Nogle gange er det meget godt. Så må man få det bedste ud af det, man har, i stedet for at vente på, at noget nyt og bedre dukker op.«

En spejling af livet

Når det kommer til Louise Kringelbachs eget forfatterskab, er det kommet lidt bag på hende, at hun skriver så alvorlige bøger.

»Men man må følge ens sjæl og grundtone,« som hun siger.

Hun har ikke, som sin mandlige hovedperson i bogen, gennemlevet en stor skilsmisse. Hun karakteriserer selv sit familieliv som meget harmonisk. Men alligevel lå det der latent som en mulighed at skrive om, påpeger hun.

»Flere af mine venner er blevet skilt. Og jeg skriver da op ad den smerte, jeg ser rundt om mig. Jeg skriver ud fra, hvad jeg ser og mærker. Tilværelsen blev aldrig helt så fed, som vi troede, den skulle være, da vi var i tyverne.«

Hun fortæller, at hvis hendes 20-årige jeg kunne se, hvordan livet havde formet sig her tæt på de fyrre, ville unge Louise nok tænke: Okay ... du bor i et rækkehus med flagstang. Du har aldrig haft nogen himmelstormende karriere. Og det,

synes du selv, er fedt.

»Som ung er der ingen grænser. Jeg kan, hvad jeg vil. Og lige pludselig er vi nogle dødelige og almindelige mennesker, som begynder at få noget med maven. Tænderne begynder måske at falde ud. De tindrende stjerner, vi regnede med at være, er vi ikke blevet. Måske er vi bare mennesker,« forklarer Louise, og understreger:

»Don't get me wrong, jeg er meget glad for mit liv. Det gælder også mine veninder. Livet blev fedt, men ikke sådan, som vi havde regnet med. Da jeg var yngre, var jeg måske mere fordømmende. I dag tænker jeg, at der er mange måder at leve et liv på. Jeg skriver også for at acceptere mine egne svagheder.«

Tiden tager os allesammen

Louise Kringelbach oplever, at – her i slutningen af 30'erne – mulighederne er ved at lukke til. Men der er stadig sprækker.

»Måske kan man nå en feberredning som at blive skilt eller gøre noget for at holde døden lidt længere på afstand. Det er jo det med alder – tiden kommer og tager os alle sammen,« siger hun.

Hun har hørt fra en pålidelig kvindelig kilde, at når man er midt i 50'erne, er alle muligheder frosset til.

»Hun begyndte at acceptere, at det var de kort, hun havde fået, og nu handlede det om, hvordan hun spillede dem bedst.«

For mænd fanger bordet først lidt senere end for kvinder, mener Louise Kringelbach. Mænd kan få børn langt op i alderen. Hendes hovedperson Lasse går og venter på, at den bog, han gerne vil skrive, melder sin ankomst. Han har et job, hvor han nedfælder andres nærdødsoplevelser, samtidig med at jorden styrter væk under ham. Konen går fra ham, han har nok ikke været helt nærværende og har ikke set det komme.

»Vi oplever alle jordfald nogle gange. Det er jo lidt forfærdeligt, at den måde, som vi oplever verden på, ikke altid er virkeligheden. Det er der, vi bliver bange. Vi får chokket, når vi ser verden, som den er. Men det er der også en stor befrielse i. Det sætter os fri. Vi er fri for forventninger,« forklarer Louise Kringelbach.

»Det er ikke nemt at være Lasse. Nogle gange er det bare noget pis. Lasse oplever nok lidt mere jordfald end de fleste.«

Hun har selv tænkt over, hvordan det kan være, at hun har valgt mandens perspektiv i romanen.

»Måske fordi det ville komme lidt for tæt på, hvis det var en kvindes vinkel. Jeg er faktisk lidt overrasket over, at mænd kan genkende sig selv i det. Man siger, der er så stor forskel på kønnene,

men det er der jo ikke,« siger hun og fortsætter:

»En af mine venner er 45 år. Han har ikke børn, og han synes bare, at han har det fede liv. Det gør ham lykkelig bare at lægge sig i en solstråle. Men det er for tidligt. Han er 45, der er drømme, han skal nå at udleve, muligheder han skal tjekke ud. Fint nok, hvis det er det, der gør ham glad. I min egen optik, vil jeg mene, at når tiderne skifter, er det bare nogle andre drømme, du skal udleve.«

Louise Kringelbach erkender, at hun selv har været ekstremt navlefikseret, da hun var yngre. Alt skulle handle om hende selv – om hendes egen personlige realisering.

»Men der er andre ting på spil nu. Børnene og familien er ekstremt vigtige. Ens egne forældre bliver mere skrøbelige og kræver, at man er der mere. Jeg føler, at jeg er blevet en del af fødekæden og skal passe på de mennesker, jeg har omkring mig. Jeg kan ikke køre mit eget liv mere. I stedet for at være den tindrende stjerne, er jeg måske bare blevet et helt almindeligt menneske – på godt og ondt.«

Historierne inden i hende fortsætter. Der er altid noget på vej til at forme sig. Det foregår indeni, indtil historien er klar til at komme ud.

Den næste bog efter "Jordfald" kommer, når Louise Kringelbach ikke kan lade være. Hun tror på nødvendigheden.

Tilværelsen blev aldrig helt så fed, som vi troede, den skulle være, da vi var i tyverne.